

въ сълзи ги
облива дветѣ!..

Мигъ почивка
тя не знае,
скръбъ душата
й терзае!

А пъкъ той —
лежи въ забрава,
и му сѣ
по-лошо става... .

Тѣй прекара
шестъ недѣли,
сякашъ шестъ
години цѣли!..

сѣ лѣкарства,
сѣ горчила.
не остана
вече сила.

Ни се движи,
нито шава,
а пъкъ камо
ли да става.



Цѣла зима
тѣй остана,

па и лѣтото
захвана.

Хемъ училище
пропусна,
хемъ си здравето
изпусна.

* * *

На, това е
салъ награда,
тѣй живота
имъ пропада,

тѣй прекарватъ
въвъ нерадостъ,
тѣй си губятъ
златна младостъ

и си тровятъ
тѣй сърдцата
съсъ немирства
днесъ децата.

Който слуша
мама, татко,
нему детството
е сладко,

него всѣки
го обича,
„миличкото“
го нарича.

Ангелитѣ
доръ небесни
нему пѣятъ
сладки пѣсни.

И съсъ радостъ
отъ небето
бди и пази
Богъ детето!

*Свещ. Йорданъ Христовъ,
София.*